Лучия Вакарино

Обвинение в убийство

Илюстрации Паола Антиста

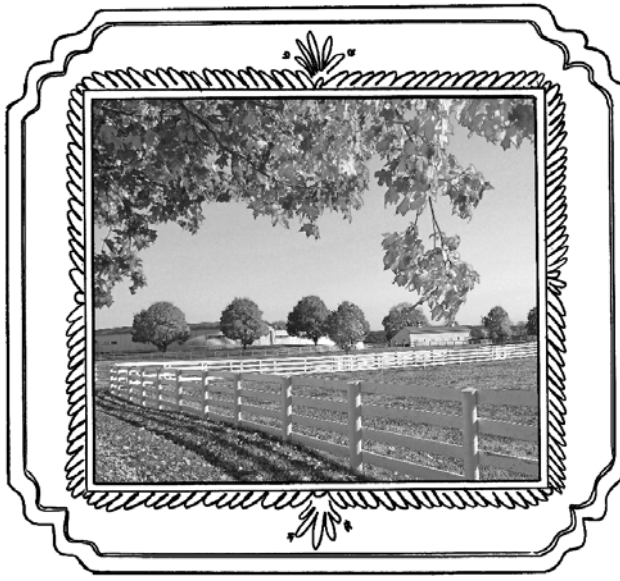

Издателство Фют

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2016 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2022 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing
Text by Lucia Vaccarino • Illustrations by Paola Antista

Original edition published by RCS Libri S.p.A. (Fabbri Editori)
Original title: **Me, Mum & Mystery • Colpevole o innocente?**

Iconographic references and photo credits:

© 2013 Walter Menegazzi, for the photo on p. 7, 21, 129 e 161. • *Interrogation room* (113502484) © Alexander Chaikin, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 37 • *Chaos office Room* (24039745) © Andre Helbig, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 51 • *The kitchen in a restored primitive colonial style home, built prior to the American revolution. The authentic styling with modern amenities make the home functional and comfortable* (370783025) © B Brown, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 67 • *HAPARANDA, SWEDEN – JULY 12, 2015: Candy World is largest candy store in Sweden and Europe!* (300181667) © Popova Valeriya, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 83 • *Front Door of an Old English Cottage* (104156198) © 1000 Words, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 99 • *Rolling Fences, Sagamore Farms in Maryland* (225131002) © smilesbevie, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 115 • *Private office* (2379618) © Evgeny Burgasov, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 145 • *DEN BOSCH, NETHERLANDS – FEBRUARY 25: Colorful wide angle symmetrical composition of the entrance hall of the medieval city hall of Den Bosch's-Hertogenbosch, Netherlands, February 25, 2014* (180524648) © Rob van Esch, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 177 • *Paris, France-July 27, cafe in Paris, dai 9 anni July 27.2015 in Paris* (355887842) ©maziarz, Used under license from Shutterstock.com, for the cover photo

International Rights © Atlantyca S.p.A., Corso Magenta 60/62 – 20123 Milano – Italia foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

Обвинение в убийство • Детективска агенция МАМА И АЗ
© Издателство „Фют“, 2022
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста, илюстрациите и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN: 978-619-199-681-0

Пролог

Центърът на Оуктаун, както обикновено, беше изпълнен с брумчащи автомобили и гневни клаксони. На кръстовището малка кола с цвят на дървеница и астматичен двигател закова рязко, а спирачките ѝ зловещо изскърцаха. Шофьорът ѝ усети как сърцето му се качи в гърлото. Само за миг се разсея и без малко да се блъсне в градския автобус отпред. Автобусът беше спрял на спирката пред търговския център и от него тъкмо слизаха четири деца – едно пълничко момче с червена коса, което държеше за ръка момиче с тъмна коса, и едно русичко момиче, което вървеше като вдървено до силно притеснено момче с очила. Пълничкият посочи с ентусиазъм към търговския център и два-

мата със спътницата му затичаха щастливи натам. Приятелите им ги последваха с вид на осъдени на смърт. Децата изглеждаха около единайсетгодишни и шофьорът на малката кола им хвърли поглед, изпълнен със завист. Колко е хубаво да си на тази възраст, да не трябва да мислиш за нищо, освен за училище, за приятелите и за първите любовни трепети. Прекрасно е да можеш спокойно да прекарваш следобеда в търговския център, без проблемите и неприятностите на възрастните...

Спомни си за времето, когато самият той беше на техните години. Тогава за пръв път срещна Мередит. Сладката съученичка, с която седяха на един чин и която по-късно му стана съпруга!

А сега, след толкова много години, точно заради тази среща се оказа в една наистина сложна ситуация, от която едва ли щеше да успее да излезе. Може би все още имаше време да се върне или да изчезне в лабиринта на подземните паркинги на големия търговски център...

Вместо това мъжът подкара към стария изоставен склад, като остави зад гърба си

задръстването, тълпата и миналото. Беше настъпил моментът да поправи една стара грешка, която тежеше на сърцето му. Никога не беше правил нещо толкова опасно, но не можеше да поиска помощ от никого, дори и от полицията, защото най-опасният му враг беше точно един от тях.

„Добрият детектив знае кога да настоява и кога да отстъпи.“
О.Р.

Никое семейство не е съвършено!!!

Една хубава разходка винаги помага!

Как другите успяват така естествено да се държат за ръце?

1. Неприятности в семейство Мълбъри

– О! Това място е истински кошмар! – възкликна Емили, щом слезе от автобуса на спирката в Блосъм Крийк.

– Трябваше да се видиш отстрани – засмя се Райли. – Приличаше на Пърси, когато се опитваш да я изведеш от къщата!

– Обещавам повече да не се опитвам да карам старата котка да излиза, щом за нея излизането е толкова ужасно, колкото за мен беше ходенето в търговския център – вдигна ръка като за клетва Емили.

– Може би Скот трябваше да се сети да ни каже, че ще има представяне на новия диск на диджей Пици... ъм, Пеци....

– Петци – разсмя се Емили. – Този странен подвид музика звучеше наистина отвратително, особено когато е надута до последно!

Двамата продължиха да вървят мълчаливо един до друг. И в това мълчание имаше някакво особено напрежение.

Откакто Емили беше дошла в Блосъм Крийк, животът ѝ напълно се промени. Преди няколко месеца най-внезапно се беше оказала наследница на Орвил Райт – тайнствения чичо на баща ѝ. За съжаление, тя никога не беше виждала този странен чичо. Но той ѝ остави детективска агенция, една чудесна къща и купища бележници, пълни с мисли, съвети и описания на разследвания. За тези няколко месеца Емили се превърна в сериозен детектив. Заедно с майка си бе успяла да разобличи крадци и престъпници от всякакъв вид, беше разрешила загадки, които на пръв поглед изглеждаха неразрешими, но и през ум не беше ѝ минавало, че най-сложното нещо, с което ще ѝ се наложи да се справи, ще се окаже да разбере как да се държи с гаджето си.

Работата беше там, че откакто официално станаха гаджета, неловките моменти май бяха зачестили. И преди това, още от първия ден, в който се срещнаха, те ту мълчаха, ту се изчервяваха, но Емили се надяваше, че след

като нещата помежду им най-после се изяснят, всичко ще си дойде на мястото.

„Все пак се целунахме!“, помисли си тя и неволно дръпна ръката си, за да не докосне Райли.

След тази първа целувка в музея обаче втора не последва. Може би защото нямаха удобен случай... В главата на Емили се заблъскаха хаотични мисли.

Или пък не му харесвам истински, сви се сърцето ѝ. А може да не му харесва да ме целува... Но аз винаги мия зъбите си с паста с дъх на мента. А ако причината не е в дъха ѝ... може би...

– Да седнем ли за малко на пейката? – прекъсна мислите ѝ Райли.

– Добре – кимна радостно Емили.

Пейките са хубаво нещо, мина ѝ през ум. Обикновено двойките се целуват на тях... или поне се гледат нежно в очите... Макар че двамата с Райли досега не бяха се гледали в очите повече от три-четири секунди. После все някой отклоняваше притеснено поглед. А какво остава да се докоснат или да се целунат отново!

Но как Скот и Кати могат да се държат

толкова естествено за ръка, зачуди се Емили и рязко се дръпна назад, за да не докосне с коляно коляното на Райли. „Ама че съм и аз!“, ядоса се на себе си тя. Сега няма как отново да се приближи до Райли. ще изглежда твърде не намясто... Трябва да изчака той да направи първата крачка. Но може би Райли е прекалено плах... Това означава ли, че тя е по-отворената от двама им... „Добре я караме, няма що!“, въздъхна Емили. После изправи рамене и си каза: „Хайде, Еми, обърни се сега към Райли и се приближи полека. И ако той не избяга, го целуни!“

Еми пое дълбоко въздух и... не помръдна. Не можеше да го направи. Но не можеше и да стои просто така, без да обелва и дума. Беше доста хладно и току-виж, останат на пейката завинаги, и то не от любов, а защото щяха да замръзнат.

„Добре, ето сега ще го направя. Едно, две...“

Емили се попримъкна към Райли. Върхът на носа му се беше зачервил от студа.

„О, колко е сладък! – възкликна наум тя. – Целият трепери от студ, но въпреки това стои тук с мен!“

Райли подсмръкна и извади от джоба си па-

кет хартиени носни кърпички. Да му се не види! И този път нямаше да се целунат.

– Ами... – въздъхна Емили. – Аз замръзвам, какво ще кажеш да идем да изпием по един горещ шоколад в магазина? – попита тя.

А наум добави: „Чичо Орвил пише, че добрият детектив знае кога да настъпва и кога да се оттегли, а аз съм добър детектив."

Райли кимна, заровил нос в кърпичката.

Дано само Рокси не ѝ скрои някой от номерата си. Когато Емили сподели с майка си, че с Райли са гаджета, изобщо не ѝ дойде наум, че Линда най-вероятно ще каже това на най-добрата си приятелка Рокси.

Веднага щом влязоха в магазина, разбра, че опасенията ѝ са съвсем основателни.

Рокси грейна в една от ослепителните си усмивки и заговорнически намигна на Емили.

– Седнете там, на любимото ви местенце – Рокси ентусиазирано посочи една масичка, на която гореше свещ с форма на сърце.

– Знаех си! – въздъхна Емили.

– Колко сте сладки! – възкликна госпожа Милдред, която току-що беше приключила с покупките си. Не беше пропуснала да забележи свещта и разнежения поглед, с който

Рокси гледа младата двойка. В малко място като Блосъм Крийк беше невъзможно човек да опази каквато и да било тайна.

– Какво да ви донеса? – попита Рокси, докато Милдред излизаше от магазина.

– Две чаши шоколад – измърмори Райли и седна на крайчеца на стола.

След няколко минути мълчание, изпълнено с неудобство, Рокси се появи с две големи чаши шоколад, в които плуваха фигурки с форма на сърце.

– Ето, заповядайте! – каза тя весело и доволно им намигна.

Емили преглътна нервно. Защо никой не я предупреди, че любовта е толкова сложно нещо?

Емили и Райли забиха очи в чашите си, без да смеят да се погледнат. Денят отиваше съвсем на зле...

Но преди Емили да успее отново да потъне в мрачни мисли, вратата на магазина се отвори и влезе Джейми, най-добрият приятел на Емили и Райли. След него се появи и баща му, инспектор Пол Мълбъри.

Емили и Райли се усмихнаха едновременно, зарадвани, че виждат приятеля си, и облекче-

ни, защото появата му щеше да ги измъкне от неудобното положение.

Джейми обаче беше намръщен. Емили никога не го беше виждала така намусен.

– Не искам да ходя там! – тросна се Джейми и тресна вратата.

– Що за държание? Извини се на Рокси, че тресна вратата! – скара му се инспекторът. – Добър ден, Рокси! Днес Джейми е станал накриво – добави той извинително.

– Добър ден, инспекторе! Добър ден, Джейми! – поздрави ведро Рокси.

– Здравейте – измърмори Джейми на всички и на никого.

– Трябват ни два литра мляко, три пакета брашно и бурканче мед – обърна се инспекторът към Рокси, а после погледна към сина си, който стоеше насред магазина с ръце в джобовете с вид на човек, жертва на голяма несправедливост.

– Няма защо да ме гледаш така. Вече свикнах, че никога не ме вземаш насериозно – промърмори ядосано момчето.

– Джейми!

– Както и да е, няма да отида там. През почивните дни ще си стоя вкъщи!

– Но ти толкова много обичаш вуйчо си Седрик!

– Какво общо има това? Не искам да ходя там. Все трябва да правя каквото искаш ти, така ли?

Емили и Райли бяха смаяни. Джейми беше четвъртият от синовете на инспектор Мълбъри. Като всички деца, му се случваше да спори с родителите си, но тъй като беше най-малкият в семейството, беше много привързан към баща си и досега не го бяха виждали да се кара с него. Поне не толкова разпалено!

– Аз съм ти баща и ще трябва да правиш каквото ти казвам! А сега престани да се държиш като дете. Или искаш да се излагаш пред приятелите си? – отговори инспектор Мълбъри, като посочи Емили и Райли.

Двамата скочиха на крака с пламнали лица.

Следобедът беше започнал зле, но от минута на минута ставаше още по-зле!

– Приятелите ми ще кажат, че съм прав, а ти грешиш! – не се предаде Джейми.

– Ние ли?! – зяпна Райли и отстъпи крачка назад, сякаш да покаже, че не иска да има нищо общо с това.

Емили отстъпи на свой ред, като наблюдаваше внимателно бащата и сина. За пръв път забелязваше колко много си приличат двамата – формата на устните, начина, по който се мръщеха, веждите... Джейми беше най-високият в класа и след няколко години щеше да настигне, а може би щеше и да задмине по ръст баща си, който беше над метър и осемдесет. Засега обаче инспекторът все още гледаше сина си от високо.

– Джейми, не разбирам капризите ти. От два месеца майка ти се опитва да организира това посещение при вуйчо ти Седрик в Корнуол. Все пак той ѝ е брат и е редно да му ходи на гости от време на време.

– А защо ти няма да идваш с нас? Не искаш ли да видиш вуйчо Седрик?

– Не мога до дойда, Джейми, трябва да работя.

– Ами тогава да отложим пътуването и всички да си останем вкъщи.

– Защо трябва да провалям плановете на цялото семейство заради работата ми?

– Е, да, работата ти... – въздъхна Джейми и скръсти ръце пред гърдите си.

– Хайде, хайде, не се карайте! – намеси се

Рокси и им подаде по едно кексче с глазура и шоколадови звездички. – Като бях малка, и аз не исках да ходя при моята леля Филипа. Най-вече защото скъпата ми леличка имаше едно огромно куче на име Руфус и цялата къща смърдеше на мокра козина. А брат ми Матю го обожаваше. Ядеше с него, спеше с него... В края на ваканцията, ако човек ги помиришеше, не се разбираше кое е момчето и кое е кучето!

Пред очите на Емили изникна образът на Матю, брата на Рокси. Вече бяха почти роднини, тъй като Матю се беше сгодил за майка ѝ Линда. Представи си го като дете как се търкаля по моравата с огромното вонящо куче и може би заради натрупаното през деня напрежение избухна в смях. Безпричинният ѝ смях зарази Райли и двамата продължиха да се кикотят чак докато им излязоха сълзи в очите. И Рокси се разсмя, както и инспекторът, като гледаше захаросаното кексче, подарено му от Рокси.

– Джейми, ако искаш, остани с приятелите си, които ми изглеждат в много добро настроение и може да оправят и твоето. Междувременно аз ще отнеса покупките у

дома – каза инспекторът на сина си. Взе пакета, който му беше приготвила Рокси, плати и излезе.

– Ама какво ви става на вас двамата? Защо се хилите като пощурели? – попита Джейми и седна на масата на Емили и Райли с мрачна въздишка.

– На нас ли? На теб какво ти става? – стрелна го Емили.

Един-единствен път досега се беше карала с Джейми и знаеше, че той може да бъде ужасно упорит. Но начинът, по който се държеше с баща си, минаваше всякакви граници. Със сигурност тук имаше нещо повече от нежелание да ходи при вуйчо си.

– Точно така! Какво ти става? – подкрепи я и Райли. – Всеки път, като ходиш на гости при вуйчо си Седрик, ни надуваш главата колко е хубава селската му къща, колко са забавни историите, които разказва пред камината, как ви дава да се тъпчете със сладкиши...

Джейми погледна мрачно приятелите си. Никога досега Емили не го беше виждала толкова потиснат.

– Не е заради вуйчо ти, нали? – попита тихо тя.

Нещо не беше наред, имаше нещо странно в караницата отпреди малко. Имаше някаква особеност, която ѝ се изплъзваше...

Джейми сви рамене и зачопли кексчето от Рокси.

– Да не си сърдит на баща си? – погледна го Райли.

Емили ококори очи и се замисли пак за разговора, който чу преди малко. „Ами да, работата ти...“, беше казал презрително Джейми. Но той винаги се е гордял с работата на баща си. И имаше защо, бащата не на всеки е полицейски инспектор! Нещо се беше променило и Емили трябваше да разбере какво.

– Заради работата на баща ти ли е? Случило ли се е нещо?

– Да – отговори Джейми, като гледаше втренчено ръцете си и мачкаше глазурата на кексчето, докато не я направи на трохи.

– Какво? – попита Емили, а по тила ѝ пробяга тръпка.

Джейми вдигна поглед и я погледна право в очите.

– Открих, че баща ми е лъжец! – заяви той.